

ခိုင်မိမိလင် တစ်ဝူလုံလေးမျှ မခွဲချင်

တစ်စက္ကန့်လေးမျှ ခွဲမနေချင်

(၁)

ယနေ့ ခေတ်ပေါ် စတီရီယို တေးဂီတ လောကနှင့် ဗွီဒီယို လောကတွင်
ထိပ်တန်းကနေ ရေပန်းစားအောင် မြင်၍ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေသူက အဆိုတော်
ရုပ်ရှင် မင်းသား ရှိန်းမိုးဇော်ပင် ဖြစ်သည်။

ရှိန်းမိုးဇော်၏ အသံသည် ကြည်လင်၏ ။

ပြတ်သား၏ ။ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိ၏ ။

လူက ချောချော

မျက်နှာက ချိုချို

အရပ်အမောင်း ကောင်း၍ ၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်က တောင့်တောင့်
တင်းတင်း ရှိလှ၏ ။

အဝါဘက် လုနေသော အသား အရေက ဝင်းဝင်းစိုစိုနှင့်။
ပညာအရည်အချင်း ဘက်တွင်လည်း ခေသူမဟုတ်။

ဘီအေ ဘွဲ့ရပြီးသူ တစ်ယောက်။ ရှေးက ဆုတောင်းကောင်းသူမို့
ထင်ပါ၏ ။

အကောင်းတကာ အကောင်းတွေချည့် ရှိန်းမိုးဇော်တွင် စုံစည်းနေသည်။

သည်တော့လည်း အပျိုမလေးတွေ ရှိန်းမိုးဇော်ကို စွဲမက်နေကြသည်မှာ
အဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။

ရှိန်းမိုးဇော်၏ ပရိတ်သတ် အပျိုမ ကလေးများထဲတွင် အသည်းဆုံး
အကဲဆုံး အပျိုမကလေး တစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။

သူက မေဇင်အိ ဆိုသူကလေးပါ။

မေဇင်အိသည် ရှိန်းမိုးဇော်ရိုက်သမျှ ဗွီဒီယိုကားတွေကို
မလွတ်တမ်းကြည့်သည်။

ရှိန်းမိုးဇော်ဆိုသမျှ စီးရီးအခွေတွေကို အကုန်လုံးဝယ်သည်။
ရှိန်းမိုးဇော်ပါသမျှ စတိတ် ရှိုးတွေကို မလွတ်တမ်းကြည့်သည်။

ရှိန်းမိုးဇော်ဆိုသမျှ စီးရီးအခွေတွေကို အကုန်လုံးဝယ်သည်။
ရှိန်းမိုးဇော်ပါသမျှ စတိတ်ရှိုး တွေကို မလွတ်တမ်းကြည့်သည်။

ဤမျှလောက် ရှိန်းမိုးဇော်ကို အားပေးသူတစ်ယောက်ပါ။
သည်နေ့လည်း သူမိမိဦးတို့နှင့် ချိန်းထားသည်။

အမျိုးသားကဇာတ်ရုံမှာ ရှိန်းမိုးဇော်ပါဝင်သော စတိတ်ရှိုးကြည့်ဖို့ကိုပါ။

ပရိသတ်ရာပေါင်းများစွာထဲက သူ့ကိုမှ ရွေးပြီး ရှိန်းမိုးဇော်
သတိပြုမိကောင်းပြုမိရန်။ သူ သည် သူ့ကိုယ်သူအလှဆုံးဖြစ်အောင်
အချိန်ကြာမြင့်စွာယူ၍ ပြင်ဆင်နေ၏ ။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမမကြီး အေးငြိမ်းလတ် မျက်စိဆံပင်မွှေးစူးနေသည်။

တစ်အိမ်လုံးတွင် သူကအငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးမို့၊ မိခင်က
ကမ်းကုန်အောင် အလိုလိုက် အကြိုက်ပေးထားသည်။

သူ့ကို မျက်နှာသာမပေးသူက မမကြီး အေးငြိမ်းလတ်နှင့်
သူ့ဖခင်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...မပြီးသေးဘူးလား....တစ်ခါတည်း မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ”

“ဟာ....မမကြီးကလဲ ဒီမှာလှသထက် လှအောင်ပြင်နေတာ
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာအုပ် ဖတ်မှာသာ ဖတ်စမ်းပါ မမကြီးရဲ့”

“အောင်မယ်လေး....ဒီလောက်လူတွေ အများကြီးထဲမှာ
ညည်းလေးကိုများ ဟိုကမျက်စိကျ မယ် မှတ်လို့လား”

“အို....ကျလို့ ကျငြားပေါ့ မမကြီးရဲ့ အဟင်း”

“တော်စမ်း မေဇင်၊ နင်တို့လို ကောင်မလေးမျိုးတွေကြောင့်ပေါ့၊
မိန်းမဈေးပျက်တာ”

မေဇင်အိသည် နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို ဆောင့်ခနဲ မှန်တင်ခုံပေါ်ချပြီး၊
အစ်မဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

မေဇင်အိ၏ လှပချောမွေ့သော မျက်နှာကလေးသည် ဒေါသစိတ်ဖြင့်
စူမှုန်နေ၏ ။

“ဒီမှာ မမကြီး၊ မေဇင်အိတို့ကတော့ ဘယ်နေရာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ၊
မမကြီးလို အုံ့ပုန်း မဟုတ်ဘူး မမကြီးတို့သာ လုပ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့ သမီးငယ်၊ သမီးငယ် မမကြီးကို ဒီလိုရန်မထောင်ရဘူးလေ”

ဒေါသက်ထားနွယ်သည် သမီးငယ်နှင့်သမီးကြီးရှိနေသော
အခန်းထဲသို့အပြေးကလေး ဝင် လာပြီး အခြေအနေတွေ ပို၍ တင်းမာမသွားရအောင်
ထိန်းလိုက်သည်။

“မေမေ မေမေသမီးလေးကို ကြည့်ထိန်းထား၊ သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ်”

“သမီးဘာမိုက်ရိုင်းလို့လဲ မေမေ၊ သမီးဘာသာ သမီးအလှပြင်နေတာကို
ကြည့်ပြီး သူက မခံချင်အောင် ပြောတာ၊ သိလား”

“ကဲ....ကဲ တော်ကြပါတော့ တော်ကြပါတော့ သမီးကြီးက
မေမေကိုလာကူ၊ မနက်ဆွမ်း တော်ကြီးတင်ဖို့ သစ်သီးတွေဆေးပေးဦး၊
သမီးငယ်ကလဲ မြန်မြန်လုပ်၊ မိမိဦးတို့တောင် ရောက် လာတော့မယ်”

ဒေါသက်ထားနွယ်က ရန်အေးအောင် သမီးနှစ်ယောက်ကို
အိမ်ခန်းထဲက ခွဲထုတ်သွား တော့သည်။

“ဟွန်း.....”

မေဇင်အိက မှန်ထဲကနေ သူ့မမကြီး ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး
မျက်နှာမဲ့ပြလိုက်သည်။

“ဟင်း....သိပ်ဆရာလုပ်တာပဲ၊ သူလိုတော့ မနေနိုင်ပါဘူး”

မေဇင်အိသည် ပါးစပ်က ပွစိပွစိလုပ်ရင်း သူ့ဝက်ဝံအမွှေးပွ
ဆလင်းဘက်အိတ်ကလေးထဲ သို့ ပိုက်ဆံနှင့် ပစ္စည်းများ ထည့်နေ၏ ။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟော....မိမိတို့ လာပြီ”

မေဇင်အိ၏ စူမှုန်နေသော မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ဝင်းလက်သော
အပြုံးများ ဝင်လာသည်။

ကြည်လင်ဝင်းလက်သွားသော သူ့မျက်နှာကလေးက စွဲမက်ချင်စရာ
လှပလွန်းလှတော့ သည်။

“လာ...လာ...မိမိနဲ့ သိဂီ”

“မေဇင်ကော အန်တီသက်”

အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာသော မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ဦးအနက်
ညိုညိုသွယ်သွယ် မျက်လုံးဝိုင်း ဝိုင်းကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော
မိန်းကလေးက ဒေါသက်ထားနွယ်ကိုမေးလိုက်သည်။

“အဟင်း....ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ မိမိရဲ့၊ မှန်ရှေ့က မခွာနိုင်သေးဘူး၊
အလှပြင်တုန်းပဲလေ”

“ဟွန်း....သမီးက အဆင့်သင့်စောင့်နေတာပါနော်၊ အတင်းမပြောနဲ့”

ဒေါသက်ထားနွယ်နှင့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်က
သူတို့အနားသို့ရောက်ရှိလာသော မေဇင်အိကိုကြည့်ကာ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့...မေဇင် လက်ကိုင်ပဝါအပိုထည့်လာလား”

“ထည့်လာတာပေါ့ မိမိရ”

“ဒါဆို ဘယ်နှစ်ထည်မြောက်ဖြစ်မလဲ ဟင်”

“ငါးထည်မြောက် သိဂီရီ၊ ငါးထည်မြောက် အဟင်...ဟင်”

“သမီး...ဖေဖေကို အကြိုလွှတ်ရဦးမလား”

“မလွှတ်နဲ့မေမေ၊ သမီးကို မိမိတို့ ပြန်ပို့ပေးမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီသက်၊ ဦးအလုပ်ပိုနေပါ့မယ် မိမိတို့ပဲ

ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“အေး...အေး ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ကဲ...သမီးတို့ သွားမယ်”

“အင်း...ရွတ်...ရွတ်”

မေဇင်အိသည် သူမိခင်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို မွေးကြူလိုက်သည်။

ဒေါ်သက်ထားနွယ်ကလည်း သမီးငယ်ကလေး၏ ပါးကို

ပြန်လည်မွေးကြူလိုက်သည်။

ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုပါ။

“ကားကို သတိဝီရိယနဲ့ မောင်းနှော် မိမိ”

“စိတ်ချပါ အန်တီသက်”

ဒေါ်သက်ထားနွယ်သည် သူ့သမီးကလေး စီးနင်းလိုက်ပါသွားသော

ကားကလေးကို အပြုံး မျက်နှာဖြင့် မျက်စိတဆုံးပင် ကြည့်နေလိုက်၏ ။

“ဟား...မွေးလှချည်လား မေဇင်ရဲ့”

“မွေးမှာပေါ့ သိင်္ဂီရဲ့ ယာဒလီပုလင်း ကိုယ်ပေါ် မှောက်ကျလာတာလေ”

မေဇင်အိက ရယ်ရယ်မြူးမြူးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ယာဒလီက ထွက်တဲ့အလှကုန်ပစ္စည်း မှန်သမျှ မေဇင်ရဲ့အကြိုက်လေ

သိင်္ဂီရဲ့”

“ဟုတ်လား...သိင်္ဂီကံတော့ ရှန်နယ်ဖိုက်ပဲကြိုက်တယ်၊ မိမိကကော”

“မိမိကတော့ ကြုံရာပဲ”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပေါ့ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မေဇင်အိသည် ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော သိင်္ဂီကို

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သိင်္ဂီ မေဇင်ကို ရှိန်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့၊ မင်းသူငယ်ချင်းလာမှာ

သေချာပါတယ် နော်”

“သေချာပါတယ် မေဇင်ရဲ့ သူ့ခုလောက်ဆို ကားပတ်ကင်နားမှာတောင်

ရောက်နေလောက် ပြီ”

မေဇင်အိတစ်ယောက် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးရင်း မျက်နှာကလေး

ပြန်လှည့်သွားသည်။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ သိင်္ဂီရေ မေဇင်တစ်ယောက် ရှိန်းမိုးဇော်ကို

ဘယ်လောက်စွဲနေသလဲ ဆိုတာ”

“အရှင်ရရ အသေရရပဲလားဟင်”

“အေး ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် အဟင်းဟင်း”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရယ်မောမောနှင့်
အမျိုးသားကဇာတ်ရုံကြီးဆီ သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ ဟိုမှ ကိုရဲ”

“သိင်္ဂီကံ ကားပြတင်းပေါက်မှ ရပ်နေသူ တစ်ဦးကို
လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။”

ထိုသူကလည်း သူတို့ကားကို တွေ့မြင်သွားပြီး လက်ပြန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဝိုင်အိုင်တီက ကိုရဲဝင်းလှိုင်ဆိုတာပေါ့ သိင်္ဂီရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“သူငယ်ချင်းလား၊ ပါတနာလား သိင်္ဂီ”

“သူငယ်ချင်းကနေ ပါတနာဘက်ကို ရွှေ့လျားနေပြီ မေဇင်ရဲ့”

“အဟင်း....ပျော်စရာကြီး”

“သိင်္ဂီနဲ့လိုက်တယ် မဟုတ်လားဟင်မေဇင်”

“အိုး...ရွှေ့နဲ့မြဲ နေနဲ့လပဲ မိမိ”

သိင်္ဂီ၏ မျက်နှာကလေးသည် ရှက်သွေးဖြင့် ရဲနေ၏ ။

မိမိဦးသည် ကားကို ကားပတ်ကင်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

ရဲဝင်းလှိုင်က အပြေးကလေးလာပြီး သိင်္ဂီဘက်က ကားတံခါးကို
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုရဲရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ကိုရဲ အဖွဲ့တွေကော”

“စားစရာ ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်၊ ကိုရဲက သိင်္ဂီတို့ကို ကြိုဖို့

ကျန်ခဲ့တာ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုရဲ၊ ဟောဒီကလေးမလေ၊ ရှိန်းကို
အသည်းစွဲဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ မေဇင်အိ လေ”

“အို....မိမိကလဲ”

“မရှက်ပါနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား သိဦး”

“ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်”

သူစိမ်းယောက်ျားလေးရှေ့မှာ ဆိုတော့ မေဇင်အိတကယ်ပဲ ရှက်နေရှာ၏

။

ဖြူဝင်းချောမွန်နေသော မျက်နှာကလေးရဲနေသည်ကို ရဲဝင်းလှိုင်က
စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။

ထိုစဉ်ရဲဝင်းလှိုင်၏ အဖွဲ့များ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ လက်ထဲမှ
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေ ကိုယ်စီနှင့်....

“များလှချည်လား ဘာတွေလဲဟင်သူရ”

“ဒါက အချိုရည်ဘူးတွေ၊ ဒါကတော့နေကြာစေ့တွေ၊ အလူးကြော်တွေ၊
အချဉ်ထုပ်တွေ လေကွာ”

“ဟင်....ယောက်ျားလေးတွေ အချဉ်ထုပ်စားလား”

“အချဉ်တွေက မမတို့အတွက်ပါဗျာ၊ ဒီကစေတနာနဲ့ ဝယ်လာခဲ့တာပါ၊
ရော့ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ယူထား”

မိမိဦးဆီသို့ သူရက အလုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒကာပေါ်တာ”

“မိတ်ဆက်ပေးဦးလေဟာ သိဦး”

“အော်...ဟုတ်သားပဲ၊ သူကမိမိဦးတဲ့၊ သူကတော့ သိင်္ဂီတို့အဖွဲ့ရဲ့ ကွင်း
မေဇင်အိဆိုတာပဲ လေ”

“သူက ကိုသူရ၊ သူက ကိုဌေးလွင်”

“ဟုတ်ကဲ့....သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ နောင်လမ်းမှာတွေ့ရင်
ရှောင်သွားပါနော်”

“ဟယ် မဟုတ်တာ”

“အား....ဆောရီး...ဆောရီး နောင်လမ်းမှာ တွေ့ရင်လဲ ခေါ်ပါလို့”

“စိတ်ချ ရှောင်သွားမယ်”

“ဗျာ”

ပျော်တတ်သော မိမိဦးက ပြန်နောက်လိုက်သဖြင့်
သူရဆိုသူကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှတဟား ဟား ရယ်လိုက်သည်။

“မိမိက ကိုယ်တို့လိုပဲ ပျော်တတ်တယ်နော်”

“မိမိက ပျော်တတ်နောက်တတ်တာတော့ မပြောနဲ့ သိင်္ဂီ
အငြိမ့်ထောင်ရင် သူ့ကိုမိန်းမလူ ပြက်ခန့်မလို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“သိပါတယ် ရွှေသိင်္ဂီရယ်၊ မေဇင်ကိုပဲ မင်းသမီးထားမယ်ဆိုတာ”

“ကဲ...ကဲ...သူများတွေ ဝင်ကုန်ကြပြီ။ ကိုယ်တို့လဲ ဝင်ကြရအောင်”

ဌေးလွင်က ပြောလိုက်သဖြင့် မိမိဦးတို့အားလုံးက ဇာတ်ရုံကြီးထဲသို့
ဝင်လိုက်ကြသည်။

လက်မှတ်က တစ်ဆက်တည်းဝယ်ထားသည်မို့ ထိုင်ခုံတစ်ခုတည်းတွင်
တစ်တွဲလုံး နေရာ ရရှိထားကြသည်။

ရှေ့ ထိုင်ခုံတန်း၏ အစွန်ဆုံးထိုင်ခုံနေရာတွင် မေဇင်အိက
ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ဘေးထိုင်ခုံတွင် မိမိဦးကထိုင်၏ ။

မိမိဦး၏ ဘေးတွင် သိင်္ဂီက ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူရနှင့် ဌေးလွင်ထိုင်သည်။

မေဇင်အိသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအသာကြည့်လိုက်သည်။

ပရိသတ်များက ရံထဲတွင် လျှံထွက်မတတ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။

“အင်း....ကြည့်စမ်း၊ ရှိန်းတို့အဖွဲ့ဆိုရင် အားပေးတဲ့လူတွေက
ရုံလျှံထွက်မတတ်ပါလား၊ ဒီနေ့ရှေ့တန်းမှာဆိုလဲ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ၊
သူတို့တွေလဲ ငါလိုပဲ ထင်ပါရဲ့”

“မေဇင်၊ မုန့်စားမလား”

“ဆားချိုသီးပါရင်တော့ စားမယ်”

မိမိဦးက သူ့လက်ထဲက မုန့်အိတ်ကြီးတွင် မွှေနှောက်ရှာလိုက်ရာ
မေဇင်အိစားချင်သော ဆားချိုသီးထုပ်ပါလာ၏ ။

“ရော့...မချောအကြိုက်ပါလာတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

မေဇင်အိသည် အထုပ်ကလေးကိုယူ၍ ဖောက်လိုက်သည်။

မကြာခင် လပ်ကီးစတားအဖွဲ့၏ ပဏာမမိတ်ဆက်တီးလုံးသံများကို
ကြားလာရသည်။

များမကြာမီ မိမိနှစ်ဦးမြို့က်သော အဆိုတော်

ရှိန်းမိုးဇော်ကိုတွေ့ရတော့မည်မို့ မေဇင်အိ၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ရှုး...ကြားလား၊ မေဇင်”

မိမိဦးက သူ့နားသို့ကပ်၍ လေသံကလေးဖြင့် မေးလာ၏ ။

“ဘာကိုလဲ”

မေဇင်အိက ပြန်မေးလိုက်၏ ။

“တို့နောက်ခုံတန်းကပြောနေတာလေ၊ သူတို့က ရှိန်းကို
ရွှေလက်စွပ်ပေးမလိုတဲ့”

“ဟယ်...ဟုတ်လား”

မေဇင်အိသည် မသိမသာလေး နောက်ခုံတန်းဆီသို့
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

အပျံစား ဝတ်ဆင်ထားသော သူနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိမည့်
မိန်းကလေးနှစ်ဦးကိုတွေ့ရ သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်စရာကလေးတွေချည်ဖြစ်၏ ။

“အင်း...ငါ့ထက် ရူးတဲ့လူတွေ ရှိနေပါသေးလား”

“မေဇင်ကော ဟမ်းချိန်း၊ ချွတ်ပေးလိုက်ပါလား...အဟင်း..ဟင်း...”

“ဟင်...ဒီလောက်ထိတော့ မကြောင်ချင်ပါဘူးဟယ်”

“ဟမ်းချိန်းကို နှမြောရင် နှမြောတယ်ပြောပါ”

မိမိဦးသည် မေဇင်အိ၏ ပခုံးကိုတိုက်၍ ပြောရင်း ရယ်လိုက်သည်။

“မိမိတိတ်တော့ ဟိုမှာပွဲစနေပြီ”

အစီအစဉ်မှူး၏ ကြေညာချက်များအဆုံးတွင် ပထမဦးစွာ
အမျိုးသမီးစတီရီယိုအဆိုတော် မေသဇင်ဖူးက စတင်သီဆိုဖြေဖျော်သည်။

သူ့နောက်သီဆိုဖြေဖျော်သူက အဲရစ်ကောင်။

အဲရစ်ကောင်းပြီးတော့ မာလင်းချို.....

မာလင်းချိုဆိုပြီးသည့်အခါတွင် ပရိသတ် အထူးလိုလား
တောင်းတနေသော ရှိန်းမိုးဇော် အလှည့်ရောက်ရှိလာ၏။

စောစောက အသံတွေထွက်နေသော ကဇာတ်ရုံကြီးသည်
အပ်ကျသံမျှပင် ကြားရလောက် အောင် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် သူ့နှလုံးခုန်သံက
ကျယ်လွန်းနေ ဟည်ဟု မေဇင်အိထင်မိ၏။

“အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ကျက်သရေရှိလှသော
ရှိန်းမိုးဇော်ကို မေဇင်အိသည် အသက်ရှူရန် မေ့ပြီးကြည့်နေ၏။”

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ....ခုကျွန်တော်စတင်သီဆိုမယ့်သီချင်းကတော့....”

ရှိန်းမိုးဇော်၏ တောက်ပရွန်းလက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံက
ပရိသတ်ထဲတွင် ရှေ့ဆုံးတန်း ဘေးဆုံးထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော မေဇင်အိကို
တွေ့မြင်သွားသည်အခါတွင် ပြောနေသော စကား တစ်ချက်ပြတ်ကနဲဖြစ်သွား၏။
ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်စတင်သီဆိုမယ့် သီ ချင်းက
မိန်းကလေး မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ် ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းပါပဲခင်ဗျာ

ပရိသတ်များ၏ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားတော့သည်။

ရှိန်းမိုးဇော်က အသာနေရန် လက်ကလေးကို ကာပြပြီး
ဆက်ပြောလိုက်သည်ကတော့...

“ဒီသီချင်းဆိုချင်စိတ် ရုတ်တရက်ပေါ်လာတာကတော့

ကျွန်တော့်ရဲ့ပင်တိုင်ပရိသတ် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်ကို ဟောဒီပရိသတ်ကြီးထဲမှာ ရုတ်တရက် မြင်လိုက် ရလို့ပါပဲခင်ဗျာ၊ နားဆင်ကြည့်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူပေါ့”

“မိန်းကလေးမင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်...မင်းလေးဟာ ကိုယ့်နှလုံးသား... ကိုယ့်ရဲ့ဝိညာဉ် မင်းလေးဟာ ကိုယ့်နှလုံးသား....ကိုယ့်ရဲ့ဝိညာဉ် မင်းလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ငွေတာရာကြယ်ပွင့်ကလေး ကိုယ့်အချစ်ဟာ မင်းလေးအတွက်ပါ....မင်းလေးနဲ့ကိုယ် မဆုံစည်းရသရွေ့ ကိုယ့်ဘဝဟာ အထီးကျန်ပဲ ဖြစ်နေလို့မယ် အချစ်....”

ရှိန်းမိုးဇော်၏ အဆိုတွင် အာရုံစူးနစ်နေပြီး ပရိသတ်များ တုတ်တုတ်မျှ မလုပ်ကြပါ။

သူ့ဆီသို့ ဝဲခနဲ ဝဲခနဲ ရောက်ရှိလာသော ရှိန်းမိုးဇော်၏ မျက်လုံးများကြောင့် မေဇင်အိရင် တွေ တအားခုန်နေရသည်။

အသက်ရှူများလည်း မှားမိနေပါ၏ ။

“မင်းသား မျက်လုံးကတော့ မိမိတို့ဘက်မှာချည်းပဲရောက်နေတယ်၊ ဒီညကံကောင်းသူက မိမိလား မေဇင်လား သိဂီလားပဲ”

“တို့များ နောက်ထိုင်ခုံက အချောအလှကလေးတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ မိမိဟင်း...ဟင်း”

သိဂီအပြောကြောင့် မေဇင်အိမှာ ရင်ထဲအောင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ပိုရန်ကောလို့ဆိုချင်လဲ ဆိုကြပါစေ...ကိုယ်က သူ့ကိုမှရူးနေအောင် စွဲမိနေလေသည်ကို”

ရှိန်းမိုးဇော် သီချင်းတစ်ပုဒ်သီဆိုပြီးသည်နှင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်၍ ပန်းကုံးစွပ်သူတွေက စွပ်၊ ဆုချသူတွေက ချနှင့် တစ်ခန်းလုံးဆူဆူညံညံ

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာပြန်၏။

ဝမ်းစမ်း...ဝမ်းစမ်းဟု ပရိသတ်က ပွဲထပ်တောင်းနေသဖြင့်
ရှိန်းမိုးဇော်သည် ဒုတိယတေး တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပေးပြန်သည်။

“ခု...ကျွန်တော် ဆက်လက် ဖြေဖျော်မှာကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့
ရောင်းရင်းကြီး ကိုရန်အောင် သီဆိုတဲ့ မငြင်းနဲ့နော်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဝေး...”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း....ဖြောင်း”

“ချီး....ချီး....ချီး”

မင်းလေးသိလား...ကိုယ်လေ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း...ရင်ခုန်သံတွေ
မြန်တယ် ကြည့်လို့ လဲ အစဉ် ကိုယ်မဝနိုင်....မင်းလေးသိလား...ကိုယ်လေ
မင်းနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း....

ရှိန်းရယ်....ဒီသီချင်းတွေကို တမင်မောင့်အတွက်ပဲ သီးသန့်ရွေးဆိုတာ
ဖြစ်ပါစေလို့ မေဇင် ဒီနေရာကနေ ဆုတောင်းနေပါတယ်။

ရှိန်းမိုးဇော်သည် အရှိန်တက်လာတော့ သူ့ကို ချစ်သောပရိသတ်ရှိရာသို့
စင်မြင့်ပေါ်က ဆင်းလာ၏။ သူ့ကိုချစ်ခင်သော ပရိသတ်တွေက ပန်းကုံးစွပ်ကြ
လက်ဆောင်တွေပေးကြနှင့် အုတ် အုတ်သဲ့သဲ့ ဖြစ်နေ၏။ ရှိန်းမိုးဇော်သည်
ပရိသတ်ကြားတွင် သီဆိုနေရင်းက သူ့လည်ပင်းတွင် စွပ် ထားသော ပန်းကုံးကို
ချွတ်ကာ သူ့အား အငေးသား ကြည့်နေသော မိန်းကလေး၏ လည်ပင်းတွင်
ရုတ်တရက် စွပ်ပေးလိုက်သည်။

မေဇင်အိ၏ ရင်ခုန်သံများ ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားတော့သည်။

မေဇင်အီသည် သည်သို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသည်ပဲကိုး။

အသက်ရှူမှားနေသော သူ့ကို ဘေးကမီမီဦးက လက်မောင်းကို

ကိုင်လှုပ်လျက်....

“မေဇင်တော့ ထီပေါက်ပြီ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းကို တမင်ရွေးပြီး ပန်းကုံးစွပ်သွားတာ”

“ဘယ်နှယ့်လဲ...ကျေနပ်သွားပြီမဟုတ်လား၊

မိတ်တောင်ဆက်ပေးစရာမလိုတော့ဘူးနဲ့တူ တယ်။ ဟုတ်လား မေဇင်”

သိဂီကလည်း မိမိရှေ့က ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ မေဖင်အိကို နောင်ပြောင်နေ၏ ။

မေဇင်အိအတွက်ကတော့ အကျေနပ်ဆုံးဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။

ရင်မှာ ကြည်နူးစိတ်တို့ဖြင့် သိမ့်သိမ့်ခန့်နေ၏ ။

မေဇင်အိသည် ပန်းကုံးကလေးကိုချွတ်ပြီး ကြည်မွေ့စွာ ရင်တွင်ကပ်ထားပြီး စင်မြင့်ပေါ် ပြန်တက်သွားသော ရှိန်းမိုးဇော်ကို ကြည့်နေမိသည်။

ရှိန်းမိုးဇော်သည် သူချစ်သော ပရိသတ်ကို သီချင်းငါးပုဒ်ကို ဆက်တိုက်အားပါးတရပင် သီဆိုဖျော်ဖြေသွားခဲ့သည်။

သီဆိုဖျော်ဖြေပွဲ မပြီးဆုံးခင် နာရီဝက်ကတည်းက ရဲဝင်းလှိုင်က ခေါ်ထုတ်လာသဖြင့် မေဇင်အိတို့ ထိုင်ခုံနေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ပြီးမှဆိုရင် လူရှုပ်နေမယ်၊ ရှိန်းကို သွားတွေ့ကြရအောင်”

တကယ်တမ်း နဖူးတွေ ခူးတွေတွေ့ရတော့မည်ဆိုတော့ မေဇင်အိမှာ ရင်တွေတအားခန့် ပြီး ခူးတွေတအားတုန်လာသည်။

ခြေလှမ်းမှား၍ ခလုတ်များပင် တိုက်မိနေ၏ ။

နားနေခန်းထဲတွင် အဖော်များနှင့်အတူ အချို့ရည်ဘူးသောက်နေသော

ရှိန်းမိုးဇော်သည် ရဲ ဝင်းလှိုင်တို့အုပ်စုကို မြင်လိုက်သဖြင့်ထလာ၏။

ချိုရီရှိန်းလက်နေသော မျက်ဝန်း၊ အပြုံးမျက်နှာဖြင့် သူက ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“လာ....လာ.....ကိုရဲကို ကိုယ်တွေ့လိုက်ကတည်းက ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား”

“ဒီမှာလေ ရှိန်းရဲ့ ပရိသတ်တွေ၊ ရှိန်းနဲ့ မိတ်ဆက်ချင်လို့ဆိုတာနဲ့ ခေါ်လာတာ”

ရွှေရင်ပိုသာ မရွံ့မရဲဖြစ်နေသော မေဇင်အိသည် ရှိန်းမိုးဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာကလေး ချကာ သူ့လက်ထဲက ဇာနားသတ်လက်ကိုင်ပဝါ ဖြူဖြူလေးကိုပေးလိုက်သည်။

“ရှိန်း....သူကမေဇင်အိတဲ့၊ သူက မင်းရဲ့ဂီတချစ်သူလေ”

“သူ့ကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါငါးထည်မြောက် လက်ကိုင်ပဝါမဟုတ်လားဟင်”

ရယ်ရယ်မြူးမြူး ရှိန်းကမေးလိုက်သည်။

“ရှင်.....”

အံ့အားသင့်သွားသည်မို့ မေဇင်အိ၏ မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းနေ၏။

ပြည့်တင်းလှပသော နှင်းဆီဖူးနှုတ်လမ်းလွှာကလေးနှစ်ချပ်က မိုင်းမိုင်းကလေး ဟ၍ နေသည်။

“အံ့ဩသွားသလား၊ ဒီလိုဇာနားသတ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူကလေးတွေကို ထူးထူးခြားခြား ကိုယ်မှတ်မိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ်ပန်းကုံးစွပ်ပေးမိခဲ့တာပေါ့”

“ကျေး....ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နာမည်က မေဇင်အိတွဲလား ဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်မင်းကိုခင်ပါတယ်။ ဒီမှာ ကိုယ်ကတ်ကလေး သတိရရင် ဖုန်းဆက်ပေါ့နော် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့....မေဇင်ကိုလဲ ဆက်သွယ်ချင်ရင် ဆက်သွယ်လို့ရပါတယ်၊ မေဇင်တို့ဖုန်းနံပါတ် က(.....)ပါ”

“အိုကေ...မှတ်ထားလိုက်ပြီ၊ တကယ်ဆက်တော့ ရှောင်မနေနဲ့နော်”

“အို...မရှောင်ပါဘူးရှင်”

“မင်းသားရေ တစ်မျက်နှာတည်းပဲ ကြည့်မနေပါနဲ့၊ ဒီမှာလဲ မင်းသားရဲ့ ပရိသတ်တွေ ပါပါ သေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ မိတ်ဆက်လိုက်တော့မယ်၊ ကျွန်မက မိမိဦးပါတဲ့ရှင်၊ ဒီကအော်တိုက လေးကိုလဲ ဆိုင်းထိုးပါဦး”

“အဟင်း....ဟင်း....ဟင်း မိမိဦးကိုလဲ ခင်ပါတယ်ဗျာ....”

ရိုန်းမိုးဇော်သည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် မိမိဦး၏ အော်တိုစာအုပ်ကလေးတွင် ဆိုင်းထိုးပေး လိုက်သည်။

“ကိုရဲ သူတို့နဲ့ ပြန်မှာလား”

“အင်းပေါ့....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေခဲ့လိုရရင် နေခဲ့လေ၊ ကိုယ်အပြန် ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ဒါဆိုလဲ နေခဲ့တာပေါ့။ ကဲ....မေဇင် ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား”

မေဇင်အိသည် ရဲဝင်းလှိုင်ကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရိုန်းမိုးဇော်ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက် သည်။

မေဇင်အိ၏ အပြုံးလည်း ရှိန်းမိုးဇော်၏ နှလုံးသားကို
ကြည်နူးငြိမ်းချမ်းသွားစေ၏။

သူ့အပြုံးကလေးက ရင်အေးလိုက်တာ အရမ်းပါပဲလား၊ ဒီနေ့ဟာ
ငါ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ငါ့ရဲ့စတိတ်ရှိုးတိုင်းမှာ
ရှေ့ဆုံးကနေပြီး အမြဲအားပေးနေတဲ့ မင်းကလေးကို ငါသိခွင့်ရလိုက်လို့ပဲ။

“ကဲ.....ဒါဆို သိဂီတို့ ပြန်မယ်ကိုရဲ့”

“အင်း....ပြန်တော့ မနက်ဖြန်မှတွေ့မယ် သိဂီ”

“ကောင်းပြီလေ”

“သွားတော့မယ်နော် ကိုရှိန်း”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်မိမိဦး ခင်ဗျား”

“မေဇင်တို့ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဖုန်းဆက်ရင် လာကိုင်နော် မေဇင်”

“တကယ်ဆက်မှာမို့လား ဟင်”

“ရှိန်းက ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့သူပါ။ မေဇင်အိမ်က
ကြည်ဖြူပါ့မလား”

“မေဇင်က မေဇင်အိမ်မှာ ဗိုလ်ပါ”

“ကြိုက်သွားပြီ အဟင်း...ဟင်း....ဟင်း”

ညီညာလှပသော သွားများပေါ်အောင် ရှိန်းမိုးဇော်က ရယ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ ကားနားအ ထိ မေဇင်အိတို့ကို ရဲဝင်းလှိုင်နှင့်အတူ လိုက်လံ
ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

“ဖိုးရှိန်း ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲဟင်....”

ရဲဝင်းလှိုင်က ရှိန်းမိုးဇော်ကို မေးလိုက်သည်။

“ကြည်နူးမိလို့ပါ”

“ဘယ်လို.....”

“မေဇင်အိဆိုတဲ့ မိန်းမချောကလေးကို သိကျွမ်းခွင့်ရလို့
ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိတာပါ ကိုရဲ”

“ကိုယ့်အတွက် ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလှပဂေးမလေးတွေ ပြည့်လို့ သူနဲ့ကျမှ
ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ကိုရဲ မသိသေးဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော်အများထဲမှာ မှတ်မှတ်ရကြီး
ဖြစ်နေတာကြာပြီဗျ”

“အင်းဆက်စမ်းပါဦး စိတ်ဝင်စားလာလို့”

“မနှစ်က အောင်ဆန်းကွင်း စတိတ်ရှိုးမှာ

သူရဲလက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူကလေးမှာ ကျွန်တော်

ပထမဦးဆုံးသောဆိုင်းကိုထိုးပေးဖူးတယ်၊ ဒုတိယဆိုင်းကို မွေးနေ့တစ်ခုမှာ၊

တတိယဆိုင်းကို မိခင် နဲ့ ကလေးရန်ပုံငွေမှာ ပဉ္စမကတော့ ဒီညပွဲလေ အဟင်း

သူကျွန်တော်အိပ်မက်မင်းသမီးဖြစ်နေတာ ကြာပြီဗျ။ ရင်းနှီးသထက် ရင်းနှီးအောင်
ခင်ဗျားကိုပဲ ကပ်ရမှာပဲ ကိုရဲရေ”

“ခင်ဗျား အတည်ပေါက် ပြောနေတာလား ကိုရှိန်း”

“နှလုံးသားထဲက စကားပါဗျ၊ ကိုရဲ”

“ဒါဆိုလဲ ကူညီရတာ ပေါ့၊ အဟင်း...ဟင်း”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်...ကိုရဲ”

“ပြည်ရိပ်သာလမ်းထဲမှာနေတယ်၊ ဒုတိယနှစ် အီကိုကျောင်းသူလေ၊

သူ့အဖေက ရေနံက အိမ်ဒီ၊ အခြေအနေကတော့ ကြီးတယ်မောင်”

“ကိုရဲနဲ့ တော်တော်ခင်သလားဟင်”

“ကိုယ့်ကောင်မလေးသိင်္ဂီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်နဲ့လဲ သိလာရတာ ပါ၊

သိင်္ဂီသူငယ်ချင်း မိမိဦး နဲ့က ပိုပြီးရင်းနှီးတယ်၊ မိမိဦးနဲ့သူက
မေဂျာချင်းတူကြတယ်လေ”

“ဒါဆို မိမိဦးကို ပိုချဉ်းကပ်သင့်တာပေါ့နော်”

“မလိုပါဘူးကွာ ရှိန်းရာ၊ ကောင်မလေးက မင်းကို

ဖုန်းနံပါတ်ပေးသွားမိပြီ ကြားအကူမလိုပါ ဘူး။ ဒါရိုက်ဆက်သွယ်နိုင်နေပြီပဲ”

“အား....ဟုတ်သားပဲ၊ နေပါဦး သူ့နံပါတ်က(.....)”

ရှိန်းမိုးဇော်သည် မေဇင်အိပြောခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို

အထပ်ထပ် ရွတ်လိုက်သည်။ ရဲဝင်းလှိုင်သည် သူ့ကိုကြည့်ပြီး

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေ၏ ။

“ကဲ အဆင်ချောလာတယ် မဟုတ်လား ကျွေးတော့”

မျက်နှာကလေးတပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ်ကြည်နူးလာသော မေဇင်အိကို

စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ မိမိ ဦးကပြောလိုက်သည်။

“ကျွေးမှာပေါ့ မိမိရဲ့”

“သိင်္ဂီလီ ပါတယ်နော်”

“သိင်္ဂီရီ ကိုရဲကြောင့် သူ့ကိုသိခွင့်ရတာ ၊ မေဇင်ဘယ်ချန်ထားပါ့မလဲ၊
ကျွေးရင် သိင်္ဂီတို့စုံ တွဲပါ ပါရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုပြော၊ ဘယ်တော့ကျွေးမှာလဲ၊ ဘယ်နေ့လဲ”

“မိမိပြောလေ....ကြိုက်တဲ့နေ့နဲ့ ကြိုက်တဲ့နေရာကို”

“ဒါဆိုမနက်ဖြန် ဟိုင်းမှာကျွေး”

“အိုး....ရတယ်၊ ဘယ်အချိန်လဲပြော”

“ဆယ့်တစ်နာရီ မိမိလာခေါ်မယ် သိင်္ဂီလီ အားတယ်မို့လား”

“အစားဆိုရင် မအားလဲ အားရမှပေါ့မိမိ အဟင်း...ဟင်း”

“ကိုရဲကိုလဲ ခေါ်ခဲ့နော် သိင်္ဂီ”

“မပူနဲ့....မပူနဲ့ ကိုရဲနဲ့ နှစ်ယောက်အသည်းဖြစ်နေတာ မခေါ်မရှိဘူး။

စိတ်ချနေ မေဇင်”

မိမိဦး၏ အပြောကို သဘောခွေဟန်ဖြင့် သိင်္ဂီသံညီအသံများ
ထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

“မေဇင်ကိုမှ ရွေးပြီး သူက ပန်းကုံးလာစွပ်တာ မိမိဖြင့် အံ့အားသင့်ပြီး
ကြောင်သွားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေဇင်လဲ အသက်ရှူတောင် ရပ်သွားမိသလိုပဲ
ခံစားလိုက်ရတယ်”

“ကိုရီရီးမိုးဇော်က မေဇင်ကို မှတ်မှတ်ရရကြီး ကိုဖြစ်နေတာပဲ။
ကြည့်လေလက်ကိုင်ပဝါမှာ သူဆိုင်းထိုးပေးတာ ငါးထည်တောင်ရှိပြီလို့
ပြောနေတာကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သိင်္ဂီ...မေဇင်တောင် အံ့ဩသွားတယ်”

“အလားအလာကတော့ သိပ်ကောင်းနေပြီမေဇင်”

“ဘာအလားအလာလဲ မိမိရဲ့”

“တူနှစ်ကိုယ် နီးစပ်ဖို့လေ”

“သွား...မိမိစုတ်”

မေဇင်အိသည် ရှက်စိတ်ဝင်ပြီး မိမိဦးကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ပန်းနုရောင်ထသွားသော မေဇင်အိ၏ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ကာ....

မိမိဦးသည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါပဲနော် ကိုရိုန်းမိုးဇော် ဖုန်းဆက်ရင် သိင်္ဂီတို့ကို မပြောဘဲ

မနေရဘူးနော်၊ ဒီသတင်းမျိုး ဆိုရင် သိပ်ကြားချင်တာ”

“မေဇင့်ဆီက မကြားရရင် ကိုရဲဆီက ကြားရမှာပေါ့၊ သိင်္ဂီရဲ့ ကိုရဲက

ကိုရိုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ပဲဥစ္စာ”

ချစ်စဖွယ် အမူအရာကလေးဖြင့် မေဇင်ကပြောလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်တတွေ စကားတပြောပြောနှင့် မေဇင်အိ၏ အိမ်ဆီသို့

ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မေဇင် မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ်နာရီတိတိနော်”

“အင်းပါ...မေဇင် လာခဲ့မှာပါ၊ အရင်ရောက်ရင်လဲ စောင့်နေ”

“အိုကေ...သွားမယ်”

မေဇင်အိက သူတို့ကို လက်ကလေးငှေ့ယမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အိမ်ဖော်မကလေး မိတင်နုသည် မေဇင်အိ၏ လည်ပင်းတွင်

ချိတ်ဆွဲနေသော ပန်းကုံးက လေးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

“မိတင်နဲ့ မေမေတို့ အိပ်ပြီလား”

“အခုပဲ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားကြတယ်၊ မမေဇင့်ကို စောင့်နေကြတာ”

“အေး...အေး... ငါရောက်ပြီဆိုတာ သွားပြောလိုက်မယ်”

မေဇင်အိသည် အပြေးကလေးနှင့် သူ့မိခင်နှင့်ဖခင်တို့၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မေကြီး၊ သမီးပြန်ရောက်ပြီ”

တံခါးနားသို့ တိုးကပ်၍ မေဇင်အိက ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...အေး...အေး၊ မေမေတို့လဲ ခုပဲအိပ်ခန်းထဲဝင်လာကြတာ၊ အိပ်တော့နော်သမီး လေးစာ ညှဉ်နက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

မေဇင်အိသည် အသာအယာဖော့ဖွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့အိပ်ခန်းရှိရာသို့တက်ခဲ့သည်။

သူမမကြီး အေးငြိမ်းလတ်သည် အိပ်ခန်းကို မှောင်ချထားနေသည်ကို မေဇင်အိတွေ့ရသည်။

“အင်း...မကြီး အိပ်ပျော်နေပြီနဲ့တူတယ်၊ ညအိပ်မီးတောင် မထွန်းထားဘူး၊ ငါအိပ်ခန်းမီးဖွင့် ရမှာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ မကြီးနိုးသွားရင် ပြဿနာ”

အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေသဖြင့် အသက်ကို အောင့်ပြီး မေဇင်အိသည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မီးရောင်သည် တစ်ခန်းလုံးကို လင်းထိန်သွားစေ၏ ။

တောက်ခနဲမီးခလုတ်ပွင့်သံကြောင့် အအိပ်ဆတ်သော သူမမကြီး

အိပ်ရာမှ နိုးသွားပါသည်။

အေးငြိမ်းလတ်သည် အလိုမကျသည်သို့ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
တစ်ဖက်သို့ကိုယ်ကို စောင်းအိပ်ကာ မျက်နှာပေါ်သို့ စောင်ကို
ကောက်တင်ထားလိုက်သည်။

ပခုံးကလေးတစ်ချက်တွန့်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံးတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်
မေဇင်အိသည် အဝတ်အစားလဲလှယ်ညှိပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ပြာလဲ့လဲ့ ညအိပ်မီးကလေးက လင်းနေသည်။

မေဇင်အိသည် ရှိန်းမိုးဇော်သူ့ကိုစွပ်ပေးလိုက်သော ပန်းကုံးကလေးနှင့်
ဆိုင်းထိုးပေးလိုက်သော လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့တင်ပြီး
အသာလက်ဖြင့် ဖိထားနေ၏ ။

ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်ကြည်နူးရင်း ရှိန်းဇော်မိုး သီဆိုခဲ့သည် သီချင်းများကို
သူကြားယောင် မြင်ယောင်နေပါသည်။

“ယူအာမိုင်လပ်(ဖ်)”

“မင်းဟာ ကိုယ့်အချစ်”ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်တေးတစ်ပုဒ်လုံးကို
မေဇင်အိနားတွင် ကြားနေမိ သည်။

မိန်းကလေးမင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်၊

မင်းကလေးဟာ ကိုယ့်နှလုံးသား၊ ကိုယ့်ရဲဝိညာဉ်၊

မင်းလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ငွေတာရာ ကြယ်ပွင့်ကလေး၊

ကိုယ့်အချစ်ဟာ မင်းလေးအတွက်ပါ။

မင်းလေးနဲ့ကိုယ်မဆုံစည်းရသရွေ့ ကိုယ့်ဘဝအထီးကျန်ပဲ
ဖြစ်နေမယ်အချစ်။

“အင်းသူရွေးဆိုသွားတဲ့ သီချင်းတွေက အဓိပ္ပာယ်အပြည့်ရှိနေတယ်၊
ရွေးဆိုသွားတဲ့ သီချင်းတွေကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ၊ ယူအာမိုင်လက်(ဖ်)တဲ့၊
ကိုရန်အောင်ရဲ့ မငြင်းနဲ့နော်တဲ့၊ အို...ရှိန်း ရယ်၊
မေဇင်ဘယ်လောက်ကြည်နူးပျော်ရွှင်သွားရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ”

မေဇင်အိသည် သူ့အိပ်ရာဘေးက တယ်လီဖုန်းနီနီကလေးဆီသို့
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက် သည်။

“တယ်လီဖုန်းကလေးရယ် သူ့ဆီက ခေါ်လာတဲ့
ဘဲလ်သံကလေးမေဇင်ကို အမြန်ဆုံး မြည်ပေးလိုက်ပါနော်....”

အချစ်ရူးမလေး မေဇင်အိသည် တယ်လီဖုန်းကလေးကို
တီးတိုးစကားပြောနေပါ၏ ။

(၄)

နံနက်ကော်ဖီသောက်ချိန်.....

ထမင်းစားပွဲတွင် မိသားစု လူစုံတက်စုရှိနေကြပြီ။

မေဇင်ဦးက မိခင်နှင့်ဖခင်အတွက် ကော်ဖီကရားကိုကိုင်ကာ
ကော်ဖီငဲ့ထည့်ပေးနေစဉ် တယ်လီဖုန်းဘဲလ်သံက မြည်လာ၏ ။

လက်ထဲက ကရားကို ကိုင်ထားရမလို စားပွဲပေါ်သို့
ပြန်ချထားရမလိုလိုဖြစ်နေသော မေဇင် အိကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သူ့မမကြီး
အေးငြိမ်းလတ်က ကြည့်ပြီး၊ သူနှင့်အနီးဆုံးနေရာတွင်ရှိနေ သော တယ်လီဖုန်းကို
ဆတ်ခနဲကောက်ယူ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို.....”

“ဟဲလို...မေဇင်လား...ကိုယ်ပါ”

“ဘယ်ကကိုယ်လဲ.....”

“အဟင်း....မနောက်ပါနဲ့ ရှိန်းလေ....ဘာလဲ

အသိမလုပ်ချင်တော့လို့လား”

“လူမှားနေပြီ...ဒါမေဇင်အိမ်ဟုတ်ဘူး”

“ဟင်....”

တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ မေဇင် ပြေးသွားပြီး သူ့မမကြီးလက်မှ ဖုန်းကို
ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက် သည်။

“ဟဲလို...မေဇင်အိမ်ပါ...ဘယ်သူလဲဟင်”

“အား...တော်သေးတာပေါ့ဗျာ...ဒီမှာဖြင့် ဖုန်းပဲ
ပြန်ချထားရတော့မလားလို့”

“ရှိန်း....ရှိန်းလားဟင်”

မေဇင်အိမ် အသံမှာ တုန်ခိုက်နေ၏ ။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အရမ်းပဲ”

“ခုနက ဘယ်သူလဲ၊ မေဇင်အသံနဲ့တူလိုက်တာ”

“မေဇင်မမကြီးပါ.....သူပြောပါဦး ဘယ်ကနေဆက်နေတာလဲဟင်”

“အိပ်ရာထဲက”

“ဟယ်.....သူအိပ်ရာထနေမြင့်တယ်နော်”

“ညကပြန်တဲ့အချိန်လဲ ကြည့်ဦးလေ၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သုံးနာရီဗျာ၊
ခုလဲ ငြိမ်ငြိမ်မနေရ သေးဘူး၊ ဆယ်နာရီကျရင် ခရီးထွက်ရတော့မှာ နှုတ်ဆက်တာ”

“ဟင်....ဟုတ်တယ်....ဘယ်ကိုလဲဟင်”

“ပဲခူးဘက်လေ၊ အဲဒီ ကနေ တစ်ဆက်တည်း မန္တလေးနဲ့
ပြင်ဦးလွင်ဘက်ကို သွားကြရမှာ”

“ကြာမှာလားဟင်”

“အင်း...ဆယ့်လေးငါးရက်တော့ ပြေးမလွှတ်ဘူး၊ အဲဒီ ကပြီးရင်
တောင်ကြီးဘက်လဲ တက်ခ ချင်တက်ရဦးမှာ”

“အိုး...သူ့အလုပ်က မလွယ်ပါလား”

“မလွယ်တာတော့ မပြောနဲ့ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ့်အိမ်တောင်
ကိုယ်ပြန်မမှတ်မိချင်တော့ ဘူး”

မေဇင်အိသည် ရှိန်းမိုးဇော်၏ အပြောကိုသဘောကျကာ
ရယ်လိုက်သည်။

“ရယ်သံကလေးက ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ...တကယ်ပဲ”

“ကိုရှိန်း.....ခရီးသွားရင်းလဲ အချိန်ရရင် ဖုန်းဆက်ပေါ့.....နော်”

“ခွင့်ပြုမိန့်ရထားရင် ဘယ်မဆက်ရှိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုနက
အစ်မကြီးကိုတော့ ကြောက် တယ်၊ လေသံက မာတယ်ဗျ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...မကြောက်ပါနဲ့ မေဇင်ပြောထားလိုက်ပါ့မယ်”

“အား...မေဇင်ရေ...ကိုယ့်ပရိဂ္ဂဟာကြီးရောက်လာလို့
ထွက်တွေ့လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ်ရောက်တဲ့ နေရာကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်က ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။

ဖုန်းကိုကိုင်ကာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သူက မေဇင်အိ။

သူကို မိခင်ဖခင်နှင့် အစ်မကြီးဖြစ်သူက ဝိုင်းကြည့်ကြကြောင်း သတိပြုမိသည့်အခါ မေဇင် အိသည် လက်ကဖုန်းကို ပုခက်ပေါ်သို့ ကပျာကယာ ပြန်ချလိုက်သည်။

“လာစမ်းပါဦး သမီးငယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူက ခေါ်လိုက်သဖြင့် မေဇင်အိ ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ သမီးငယ်”

“အဆိုကျော်နဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ရှိန်းမိုးဇော်ဆက်တာပါဖေဖေ”

“အင်း...သမီးငယ်ကို ဖေဖေပြောထားရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“မိဘကချစ်လို့ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးတာ လိုတာထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးယူတာ မျိုး မဖြစ်စေနဲ့ သမီးငယ်...ကြားလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

“အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ပိုလာမှာကို ဖေဖေစိုးရိမ်တယ်၊ ပြီးတော့ကြိုက်လဲမကြိုက်ဘူး၊ သမီးငယ်ကို ဖေဖေဒီလောက်ပြောရင် သမီးငယ်သဘောပေါက်ပါတယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ခေါင်းကလေးငုံ၍ လက်ဆတ်ကလေးတွေကိုချိုးရင်း မေဇင်အိက တိုးတိမ်သော အသံက လေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မအေကြီးကလဲ ကိုယ့်သမီးကို ကြည့်ထိန်းဦး”

“ထိန်းပါတယ်၊ သမီးကလဲ ဘာမှအပြစ်လုပ်သေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုမျိုးရဲ့”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ သက်ထား၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က တားရတယ်ကွ၊ မိတ်ဆက်ရာ ရင်းနှီး ရာက တစ်ဆင့် တက်ရင် ဘယ်စခန်း ရောက်မလဲ၊ မင်းစဉ်းစားပြီးမှပြော၊ ခုပဲ အိမ်ကိုတောင်ဖုန်း ဆက်နေပြီ မဟုတ်လား”

ဒေါ်သက်ထားနွယ်လည်း ခင်ပွန်းသည်ကို စောဒကမတက်ဝံ့သဖြင့် မျက်နှာကလေး သေးငယ်ကာ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

“အင်း...ဒုက္ခပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်တော့ဘူး၊ နောက်ဆိုရင် ရှိန်းက ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တော့ မှာ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သူဦးနှောက်ကလေး ပူထူသွားအောင် မေဇင်အိ အကြံဉာဏ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဦးမျိုးလတ်သည် ကော်ဖီလက်ကျန်ကို မော့သောက်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှ ထထွက်သွားတော့ သည်။

အေးငြိမ်းလတ်လည်း သူ့ဖခင်ထပြီး မကြာခင် ထွက်သွား၏ ။

ကျန်ခဲ့သော သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

မျက်နှာကလေး မလန်းမဆန်းဖြစ်နေသော သမီးငယ်ကို ဒေါ်သက်ထားနွယ်က စိတ်မ ကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

“ဖေဖေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမသိဘူး။ ခါတိုင်း အထွန်းတို့ အတာတို့လဲ သမီးကိုဖုန်းဆက် နေကြတာပဲ ဥစ္စာမေမေရယ်”

“အထွန်းတို့၊ အတာလွင်တို့က မေမေတို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေ ကိုး သမီးငယ်ရဲ့ ညည်းအဖေ ဘယ်ကန့်ကွက်စရာရှိပါ့မလဲ”

“ရှိန်းမိုးဇော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မေမေရယ်”

“ရှင်းပါတယ် သမီးငယ်၊ အနုပညာသမားကို ညည်းအဖေက အထင်မကြီးလို့ နေမှာပေါ့ ကွယ်”

“အဟင်း သူ့နေရာမျိုးကို အထွန်းတို့ အတာလွင့်တို့ လိုချင်ပါတယ်ဆိုတောင် ရနိုင်မယ်ထင် လို့လား...ဝေးသေး”

မျက်နှာကလေး မဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့် မေဇင်အိက ပြောလိုက်သည်။

“ရှူး-တိုးတိုးသမီး....တိုးတိုး...ညည်းအဖေကြားသွားရင် ပြဿနာက ကြီးထွားလာနိုင်တယ်။ မေမေစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူးကွယ်”

ဤအိမ်ထောင်တွင် ဖခင်၏ ဩဇာနှင့် အာဏာကြီးမားနေသည်မို့ မေဇင်အိလည်း နှုတ်ဆိတ် ကာ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို စားသောက်ပြီး စားပွဲမှ ထထွက်ခဲ့သည်။

အစဉ်ထာဝရငြိမ်းအေးချမ်းသာခဲ့ပါသော မေဇင်အိ၏ ရင်ထဲတွင် စိုးနှောင့်ဗျာပါစိတ်များ ယခုအချိန်ကစ၍ အမြစ်တွယ်လာချေပြီ။

“မကြီးက ဖေဖေလူ၊ ငါဘာလုပ်လုပ် မကြီးသိရင် ဖေဖေနားထဲရောက်မှာပဲ။ အင်း-ငါကထင်နေတာ ငါကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်လို့၊ ခုတော့မှားသွားပြီ၊ သူ့ကိုငါ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့မိတာ ငါမှားသွားပြီ။ ငါ့ကို အိမ်ကလွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့တာအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲဆိုတာ ငါမသိခဲ့မိ ဘူး။ ဟင်း ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကိစ္စကို မာစတာဘရိန်း မီမီဦးနှင့် ဒီနေ့တိုင်ပင်မှဖြစ်တော့မယ်”

မေဇင်အိ၏ အသည်းနှုတ်ကလေးကို မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော သံယောဇဉ်ကြိုးကလေးက တုပ် နှောင်လာချေပြီမို့ မေဇင်အိ၏ ဦးနှောက်ကလေးမှာ တစ်ခါမှမထုတ်ဖူးသော၊ အကြံဉာဏ်များ ထုတ် နေရပြီဖြစ်တော့သည်။

(၅)

“ဒါ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ မေဇင်”

မိမိဦးတို့နှင့် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့သွားရန်
အဝတ်အစားလဲနေသော မေဇင်အိကို သူ့မမကြီး အေးငြိမ်းလတ်က မေးလိုက်သည်။

“မိမိနဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ဘယ်သွားမလို့ ချိန်းထားတာလဲ”

“ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ဖောင်တင်ဖို့ ဓာတ်ပုံရိုက်မလို့”

မေဇင်အိက အသံပြတ်ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မိမိဦး လာခေါ်မှာလား”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သူ့ဆီသွားမှာ”

“ဒါဆို မြန်မြန်လုပ်၊ မကြီးရုံးသွားရင်းနဲ့ မိမိဦးတို့အိမ်ကို
ဝင်ပို့ပေးသွားမယ်”

“ရှည်လိုက်တာ”

မေဇင်အိသည် မကျေမနပ်စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ အေးငြိမ်းလတ်မောင်းနှင်သော ကားပေါ်တွင်
သူပါခဲ့ရသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ တစ်လမ်းလုံးတိတ်ဆိတ်လာပြီး
အင်းလျားလမ်းရှိ မိမိဦးတို့ ခြံရှေ့ရောက်သည့်အခါတွင် အေးငြိမ်းလတ်က
ကားကိုရပ်ပေးရင်း....

“ကိစ္စပြီးတာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်၊ လျှောက်လည်မနေနဲ့”

“မလည်ပါဘူး”

မေဇင်အိသည် မျက်နှာကလေး စူစူမှုန်မှုန်နှင့်ပြောပြီး
ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ပြေးဆင်းသွား သည်။

“ဟင်း....”

အေးငြိမ်းလတ်သည် ပင့်သက်ချပြီး ကားစက်ပြန်နှိုးလိုက်သည်။

“ညီမလေး လမ်းမမှားပါစေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်။

သူ့ကိုချစ်လွန်းလို့ သွန်သင်ဆုံးမနေ တယ်ဆိုတာသူသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုတော့ ရန်သူကြီးလိုမြင်နေပြီ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူကောင်း သားရေးအတွက် ငါအမုန်းခံသင့်ရင် ခံရမှာပဲ”

အေးငြိမ်းလတ်ချစ်သော ညီမလေးအတွက် ပူပင်သောကစိတ်ဖြင့် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ဆက် ထွက်လာသည်။

“ဟယ်...မေဇင်၊ စောစောစီးစီး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဖြစ်လာတာတော့ မပြောနဲ့”

“လာ လာ....မိမိအိမ်ခန်းကို သွားကြရအောင်”

မိမိဦးသည် စောစောစီးစီး သူ့အိမ်ကို ရောက်လာသော မေဇင်အီ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး အကြောင်းထူရှိနေပြီကိုသိသဖြင့် သူ့အိမ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

“ထိုင်....မေဇင်”

မေဇင်အိသည် မိမိဦး၏ စာကြည့်စားပွဲက ထိုင်ခုံကလေးတွင် သူ့ကိုယ်ကလေးကို ဆောင့်ခနဲ့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မိမိဦးက သူ့ခုတင်စွန်းတွင် အသာထိုင်လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းမလေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ သူ့ဆီက ထွက်လာမည့်စကားကို ငဲ့လင့်နေ၏ ။

မေဇင်တော့ ကိုရှိန်းကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့တာမှားပြီထင်တာပဲ မိမိ

“ဟင်....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမနက် သူဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟင်...ဟုတ်တယ်”

မိမိဦး အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖုန်းကို မကြီးကိုင်လိုက်တာ....”

“အဲတော့ ဒုက္ခ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒုက္ခမှ တကယ့်ဒုက္ခ မိမိရေ၊ ရှိန်းက ဖုန်းကို နားထောင်ပြီး မျက်နှာကို မာတင်းနေတာပဲ၊ မေဇင့်မှာ ဝမ်းသားအားရ ကျီးလန့်စာ စားရသလိုပဲ”

“သူ...ရှိန်းက ဘာတဲ့လဲ”

“ဒီနေ့ ဆယ်နာရီရပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ခရီးထွက်မှာမို့ နှုတ်ဆက်တာတဲ့”

“ဪ....”

“သူဖုန်းလဲချသွားရော၊ ဖေဖေက ရာဇသံပေးတော့တာပဲ မိမိ”

“ဟင်...ဘယ်...ဘယ်လို ရာဇသံလဲဟင် မေဇင်”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ အခွင့်အရေးပေးတာကို လိုတာထက် ပိုမယူချင်နဲ့တဲ့။ အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိ ပိုလာမှာကို ဖေဖေစိုးရိမ်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ သမီးငယ်ကို ဖေဖေ ဒီလောက်ပြောရင် သဘောပေါက်တဲ့။ မေမေခမျာလဲ မေဇင့်အတွက်နဲ့ အဟောက်ခံလိုက်ရတယ် မိမိရေ”

“ဟင်...အန်ကယ်မျိုးကြီးကလဲ အတာလွင်တို့၊ အထွန်းတို့နဲ့ကျတော့ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ခွင့်ပြုထားပြီးတော့များ”

“အဲဒါပေါ့ခက်နေတာ၊ မေဇင်ကိုယ်တိုင်ကလဲရှိန်းနဲ့မိတ်ဆက်ပြီး ခင်မင်မှုဖြစ်လာတာဟာ ပြဿနာ တစ်ရပ်ဖြစ်လာမယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူးလေ၊ ခုတော့

အထွန်းတို့နဲ့ ယောကျ်ားလေးချင်းတူပေမယ့် ရှိန်းနဲ့ကျတော့ မပတ်သက်ရဘူးတဲ့၊
အနုပညာသမားကိုအထင်မကြီးတဲ့ သဘောပေါ့ မိမိရာ ရှင်းပါတယ်”

“အိုး...ကျုပ်တို့ မင်းသားက ကလေးကချေ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဘွဲ့ရ
မင်းသားတစ်ယောက်ပါ”

“ဘာဘွဲ့ကြီးပဲရရ ဖေဖေက ဟင်ဆိုရင် ဆောရီးပဲ၊
မေဇင့်ဖေဖေအကြောင်း မေဇင် ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ သူနဲ့လိုက်တာ
သူ့သမီးကြီးပဲရှိတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ မမအေးငြိမ်းလတ်ဆိုရင် အန်ကယ်မျိုးကြီးက
သိပ်အမွှန်းတင်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မမကြီးက တစ်ဖွဲ့လေ”

“အင်း....ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှိန်းရဲ့ ခင်မင်မှုက မေဇင့် အပေါ်
ရိုးရိုးသားသားထက်များ ပိုနေလေပြီလား”

ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မိမိဦးမျက်နှာကို
မေဇင်အိမ်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကကော ရှိန်းကို ရိုးရိုး ခင်တာလား၊ ဆန်းဆန်းပြားပြား
ခင်နေတာလား ဟင်၊ မေဇင်...ပြောပါဦး...”

“သူ့အကြောင်းကိုပြောရင် ရင်ခုန်မိတာ ဆန်းပြားနေလို့ပေါ့နော် မိမိ”

“သေလိုက်ပါတော့၊ သူက တစ်ပြန် ပြန်မေးနေတယ်”

မေအိဇင် ရယ်လိုက်သည်။

“ကဲ....ဒါ ထားပါဦး၊ အဲဒီ တော့ အမိက ဘာလုပ်မလဲ၊ ဟိုမောင်ကတော့
အမိကို ဖုန်းဆက်စရိုက် ဆက်နေတော့မှာ...”

“သူက ဆက်မှာပါပဲ၊ ပဲခူးကနေလဲ ဆက်မယ်၊ အခါအခွင့်သာတိုင်းလည်း ဆက်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ အဲဒါ စိတ်ညစ်နေတာပေါ့၊ ကိုယ်နဲ့ တန်းတိုးရင်တော်ရဲ့၊ မမကြီးတို့၊ ဖေဖေတို့နဲ့ တိုးရင် မလွယ်ဘူး၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားပေးပါဦး မိမိ”

“အင်း...နေဦး၊ မိမိ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

မိမိဦးသည် သူနားထင်ကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြီးခေတ္တ စဉ်းစားနေပြီးနောက်....

“မင်းမှာ သူ့ကတ်ကလေးပါလား”

“ပါတယ် ပါတယ်”

မေဇင်အိသည် သူ့ဆလင်းဘက်အိတ်ကလေးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်ကာ ညက သူ့ကိုရှိန်းမိုး ဇော်ပေးသော လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိမိ”

“သူ ဒီနေ့ဆယ်နာရီမှာ ခရီးထွက်မှာနော်”

“အင်း....ပြောတာပဲ”

“ဒါဆိုဖုန်းဆက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့...နေပါဦး ဘယ်ကိုဆက်မှာလဲ”

မေဇင်အိက မိမိဦးဒလက်ကို ထဆွဲထားလိုက်သည်။

“ရဲဝင်းလှိုင်ဆီကိုပါ၊ ရဲဝင်းလှိုင်ကတော့ သူ့သဘောထားကို သိလောက်တယ်၊ သူ့ဆီမှာ စနည်းနာ လိုက်ရင် မိမိတို့ဘာလုပ်သင်တယ်ဆိုတာ အဖြေပေါ်လာမှာပဲ၊ ကဲ...လွှတ်စမ်းပါ၊ အချိန် မီ ဖုန်းဆက်လို့ရဖို့ အရေးကြီးတယ်”

မေဇင်အိက မိမိဦး၏ လက်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး၊

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

မိမိဦး ချက်ချင်းပဲ ရဲဝင်းလှိုင်နှင့် အဆက်အသွယ်ရဖို့ သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့....ကိုရဲ၊ တို့ပါ မိမိလေ”

“ဟား...မိမိဆိုဘာလဲ ကိုယ့်ကိုပါ ဟိုင်းမှာစားဖို့ခေါ်မလို့လား”

“ဒီစားတာကြီး ခဏဘေးချိတ်ထားစမ်းပါ၊ ဒီမှာသိချင်တာရှိလို့”

“သိချင်တာရှိရင် မေးစေဗျား”

“ကိုရဲ မနောက်နဲ့....အရေးကြီးတာမေးမလို့၊ ညကကိုရဲကို ရှိန်းမိုးဇော်ဘာတွေပြောသေးလဲ မေဇင်နဲ့ ပတ်သက်လို့လေ”

“ဟာ.....ဒီကောင်က မေဇင်ကို ကြွေနေတာဗျ”

“အတည်ပေါက်လား...ကိုရဲရာ”

“ဟာ....မိမိကလဲ မေဇင်ကို ဘယ်နေ့စတိတ်ရှိုးမှာ ဘာလေးဝတ်ပြီး၊ ဘယ်လိုတွေ့လိုက်ရ တယ်။ မေဇင်လက်ကိုင်ပဝါကလေးတွေကို ဘယ်စတိတ်ရှိုးတွေမှာ သူဆိုင်းထိုးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်တာမှ အားပါးတရပဲ”

“ဟယ်...ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ဗျာ”

“အင်း.....ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“နေပါဦး မိမိက ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလို ဒီလို ကိုရဲရေ...ဒီနေ့ မနက် အစောကြီး

သူနယ်ထွက်ရပ်ရှင်ရိုက်မှာမို့လို့၊ မေဇင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ် အဲဒါ”

“အဟင်း....ဒီကောင် သွက်လှချည်လား”

“နေဦး ပြောတာဆုံးအောင်နားထောင်ဦး ကိုရဲရဲ၊ ရှိန်းဖုန်းဆက်တာကို မေဇင့်မမကြီးနဲ့ မေဇင်ဖေဖေသိသွားတယ်၊ အဲဒီ မှာတင် မေဇင်မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ မေဇင်ဖေဖေက ရှိန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ဆက်ဆံနေတာကို မကြိုက်တဲ့သဘောနဲ့၊ သူသမီးကို တားမြစ်ချက်တွေ ထုတ် လာပြီ ကိုရဲရဲ...အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟိုက်....ပြဿနာပါလား”

“ဟုတ်တယ်.....ပြဿနာအစစ်၊ အခုမိမိအိမ်ကို မေဇင်ရောက်လာပြီး ပြောလို့ ကိုရဲကို မေဇင်ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာ ၊ မေဇင့်အနေနဲ့ သူ့အိမ်ကို ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့တော့လို့ ရှိန်းကိုမပြောချင် ဘူးလေ။ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲကိုရဲ စဉ်းစားပေးပါဦး၊ ရှိန်းကလဲ ဆယ်နာရီဆိုရင် ခရီး ထွက်တော့မှာ ကိုရဲရဲ”

“နေဦး...မေဇင့်သဘောထားကကော”

“မေဇင်က ရှိန်းနဲ့အခင်အမင် ဘယ်ပျက်ချင်ပါ့မလဲ”

“အိုကေ...ဒါဆိုရင် ဒီပြဿနာကို ကိုယ်ရှင်းနိုင်ပါတယ်... မိမိဖုန်းချလိုက်တော့၊ ကိုယ် ဟို ကောင်ကြီးဆီကို အုပ်မိအောင် ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူး အနန္တပါပဲ၊ ကိုရဲပြီးရင် မိမိဆီပြန်ခေါ်နော်”

“အင်းပါ”